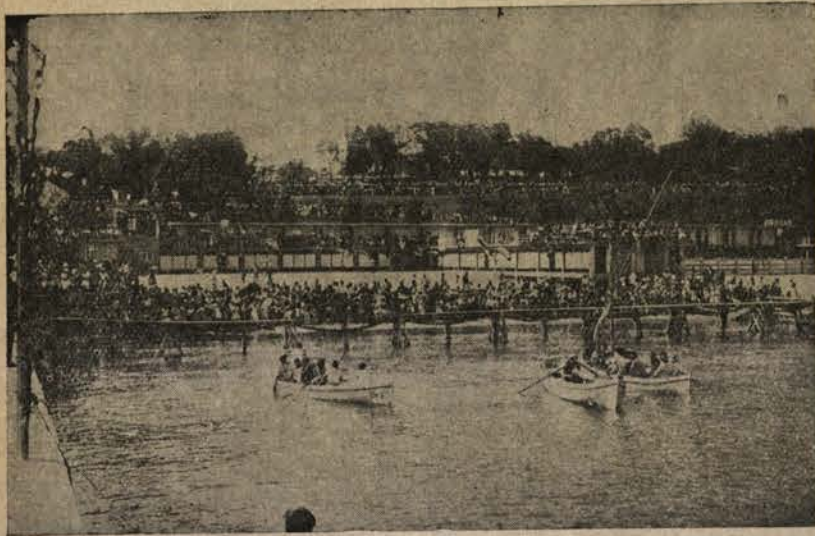

ДОБРА ПОУКА.

Слънцето се бѣ издигнало вече. Топлината подканваше жителитѣ на града да търсятъ сѣнка-прохладностъ.

Група момчета се упяха къмъ морския брѣгъ, където ги очакваше смѣхъ, веселие и игри. По всичко личеше, че сж отъ благородни, богати семейства, което се виждаше отъ облеклото, маниера и държанието имъ. Измежду тѣхъ най-много изпъкваше единъ дребенъ и грозенъ юноша, който просто възмущаваше минувачитѣ съ своитѣ шегички и държание. На морския брѣгъ, следъ събличането си, тѣ се нахвърлиха въ водата, жадни за прохлада. Грозниятъ мла-

Морскитѣ бани въ гр. Варна.

дежъ, който се наричаше Стефанъ, приплува до единъ свой съврѣстникъ, изглеждаше да му бѣ познатъ, понеже не бѣше дошелъ съ групата. Като викна високо и заканително, Стефанъ го дръпна къмъ дъното. Несчастникътъ едва не се удави.

— Жаба, какъ си бе бедняко, хайде, гледай си работата и се махай отъ тукъ, че те удавямъ, — се закани Стефанъ.

Бедното момче възмутено започна да се отдалечава. Въ тоя моментъ се чу продължителното: „помощъ“. То видѣ какъ две ржце затѣваха въ водата. Съ два замаха, той стигна мѣстото на произшествието и спаси своя неучтивъ и лошъ другаръ.

Стефанъ отъ тогава взе добра поука и до днесъ е благъ, миренъ и послушенъ.

Благодарение на своя беденъ приятелъ, той се спаси отъ удавяне.

Димитъръ Г. Недѣлковъ — Варна
III а кл. у-ще „Митроп. Симеонъ“

Морякъ.

Макаръ и да сѣмъ младъ, азъ чувствамъ се като морякъ, и ладията карамъ самъ съ буритѣ влизамъ въ бранъ.

Когато морски бризъ повѣе и морето се разбѣснѣе, въ дългъ захласъ го гледамъ азъ

и душата вилнѣе тогавъ.

Димитъръ Недѣлковъ — Варна
учил. „Митроп. Симеонъ“ III а кл.

Любомиръ Бобевски.

Царицата на Черно море.

Варна, Варна градъ вълшебенъ,
Градъ чаровенъ и красивъ,
Който е гостувалъ въ тебе
Пази споменъ свѣтълъ, живъ.

Черноморски градъ си, Варна,
Съ прелестъта си вредъ, познатъ,
И на градоветѣ морски
За царица си признатъ.

Твоята слава, твоей име
Носи се гърми навредъ,
Че една едничка ти си
Ненадмината въ тозъ свѣтъ.

Богъ прещедро надари те
Съ благоститѣ си безкрай,
И ти даде властъ и сила,
И стори те земенъ рай!

Любомиръ Бобевски.

Обичайте морето!

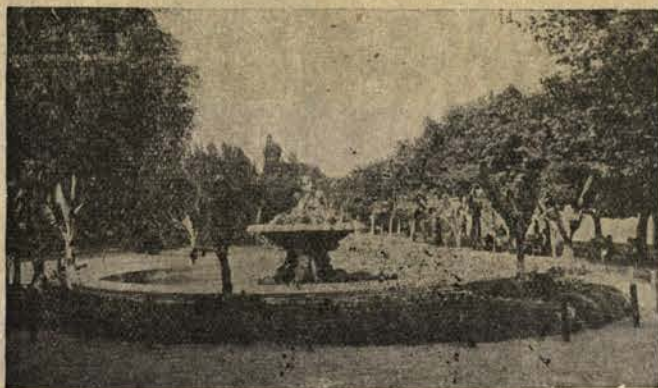
Морето радостъ носи
И здраве въ крепка грѣдь,
И на страната родна
Открива свѣтълъ пжтъ.

Успѣшно то въ живота
Ни води все напредъ,
И дава ни подеми,
И слави ни навредъ.

Морето който има
Той силенъ е и съ властъ,
И слушатъ благочинно
Вредъ мощния му гласъ!

Обичайте морето,
Че то е благодать,
Че щастие то носи
На беденъ и богатъ!

Фонтанътъ въ Мор. градина — Варна.

На християнчето.

Бжди бодро и засмѣно,
бжди съ радости облѣно:
чисто, бистро, катъ нектаръ
бжди, дете, вѣченъ чаръ!

Бжди смѣло и смирено,
въ друмъ вѣченъ устремено!
Бжди вѣра и любовъ,
бжди герой, човѣкъ ти новъ!

Бжди, ангелъ, ти бжди,
тржби вѣчно, зовъ тржби!
Зовъ за радостъ и печаль,
зовъ за вѣченъ идеалъ!

Съчинилъ: Тошо Ст. Мирчевъ, Варна
учил. „Митроп. Симеонъ“ III б кл.

Рибарска хижа.

Безсмъртнитѣ...

Паисий, Левски, Кънчевъ, Ботевъ,
редица свѣтли имена,
тѣ бѣха сила, воля, пламъкъ
презъ робски времена.

Бесилки страшни и окови,
беди, тегла и черъ животъ —

Станало чудо.

Въ градоветѣ има дежурни аптеки за даване нуждитѣ лѣкарства на тежко болнитѣ хора нощно време. Веднѣжъ се случило, че едно момченце, много кѣсно презъ нощта, дошло въ една такава аптека да вземе за болната си майка лѣкарство. Сънливиятъ аптекаръ далъ погрѣшно вмѣсто нужното лѣкарство отровно такова. Детето излѣзло и тихешкомъ изчезнало въ нощния мракъ къмъ кжщи. Бѣгайки, то се спънало и паднало. Счупило се стъкленицето съ лѣкарството. Презъ това време аптекарътъ забелязълъ грѣшката си и билъ въ ужасъ, че далъ на детето погрѣшно силна отрова. Самиятъ той билъ лошъ човѣкъ. Не вървалъ въ Бога. Никога не Му се молилъ. Никога не вършилъ християнски добрини. Но сега нѣкакво дълбоко чувство му

подказало да се обърне за помощъ къмъ Бога. Падналъ на колѣне всрѣдъ аптеката и почналъ да се моли: „Господи, ако ти наистина сжществуващъ, направи чудо. Ти си Богъ Силенъ и Милостивъ“.

И ето, вратата се отворила и момченцето презъ сълзи се молило: „Чичо, както тичахъ за кжщи, паднахъ и счупихъ шишенцето. Моля ти се, дай ми пакъ отъ сжщото лѣкарство, защото мама чака“.

Аптекарътъ прегърналъ детето, изуменъ отъ станалото чудо, и повтарялъ: „Помоли се, дете мое, на Бога, Той ще спаси и твоята майка. Ето, азъ ще взема лѣкарството и заедно ще идемъ да видимъ майка ти“.

Станало чудо!

Цв. Георгиевъ — Варна

— Господи, помилуй! Господи, помогни ни!
Преразказалъ: Борисъ Дафиновъ, Варна
учил. „Митроп. Симеонъ“ III б кл.

за всичко бѣха тѣ готови
предъ своя милъ народъ.

Затуй имъ помнимъ имената
и знаемъ тѣхната сждба,
затуй имъ пазимъ знамената
на тѣхната бобра!...

Асенъ Хараламбиевъ — Варна
учил. „Митроп. Симеонъ“ III а кл.